

נולדה ברומניה – 15.8.1926
 נפטרה בבית-אלפא – 1.3.1992
 הייתה נשואה למנחם.
 אמא לנועם וליעל.

אטי מספרת: "הייתי בת בכורה למשפחה מאושרת וחופשית, שמוצאה מפולין והונגריה. במשך מלחמת העולם השנייה נהרגו אמא, אבא, אחותי הקטנה, סבא וסבתא. נותרו שתי אחיות בודדות - שפרה ואני. הצלחנו לשרוד, תמכנו אחת בשנייה. הוגלינו לטרנסניסטרין, עם הכיבוש הרוסי עברנו לבית-יתומים. דרך הג'וינט והסוכנות היהודית (עליית הנוער), אורגן משלוח של ילדי רומניה היתומים ארצה. הגענו ברכבת דרך בולגריה בסוף 1944. אחרי שהייה במחנה העולים בעתלית, נשלחנו לבית-אלפא. הכרתי את מנחם כשחזר מחו"ל, לאחר השירות בבריגדה. התחתנו. לאחר שהתברר לנו שאיני יכולה להיכנס להריון, אימצנו שני ילדים – יעל ונועם. עבדתי כמטפלת בגיל הרך, במוסד, במטבח ילדים, במחסן, ושוב במטבחים. הייתי חברה בוועדת מוסד ובוועדת חברים. אטי אייל, בת אחות של מנחם: "אטי תמיד חיכתה לי. היא ידעה להגיד מילים נפלאות על מתנה פעוטה שהבאתי לה. לא היינו זקוקים למרחבים ולטיולים. אהבתי לשמוע אותה, לצחוק איתה, לאכול איתה. להיות מוגנת ולהסתגר בחדר. יעל, בתה: "אמא יקרה שלי, היית לי אוהבת, טובה, דואגת, נאמנה, חרוצה, בעלת כבוד. כל שיכולת נתת ליקיריך, רק מעצמך חסכת, וכולם אהבו אותך. הקדשת בשבילי את חיך, כדי שאצליח לקיים את משאלותי וחלומותי". אך לא הספקת ליהנות מהפירות. עכשיו עלי להיפרד בעצב ובצער כבד, על שהלכת לי בטרם עת לגן-העדן השמימי והנצחי, וזיכרונותי ממך ילווני כל חיי. יחיאל קדמי: "הדאגה לזולת ציינה אותה ואת פנימיות נפשה. הנכונות לעזור לכל אדם, הפכה לסימן ההיכר של אטי, אך את הכל עשתה בשקט, בצניעות ובסבר פנים יפות". אנה שמש (נערה מאומצת): "היית לי אמא מהרגע הראשון שהגעתי לבית-אלפא בגיל 14. הקשר נמשך לתמיד, כאבת את כאבי, שמחת בשמחותי, שלא אהיה לבד בחגים, שלא יחסר לי דבר, שתהיה לי תמיד רק נחת. נוחי לך, אמא יקרה, לא נוכל להודות על הכל".